

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS BESLUT
(andra avdelningen i utökad sammansättning)
den 2 juni 2003 *

I mål T-276/02,

/

Forum 187 ASBL, med säte i Bryssel (Belgien), företrätt av A. Sutton och J. Killick, barristers,

sökande,

mot

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av R. Lyal och V. Di Bucci, båda i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

svarande,

angående en talan om ogiltigförklaring av kommissionens beslut av den 27 februari 2002 om inledande av förfarandet enligt artikel 88.2 EG vad gäller den belgiska lagstiftningen om samordningscenter,

* Rättegångsspråk: engelska.

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN
(andra avdelningen i utökad sammansättning)

sammansatt av ordföranden N.J. Forwood, avdelningsordförande, samt domarna J. Pirrung, P. Mengozzi, A.W.H. Meij och M. Vilaras,

justitiesekreterare: H. Jung,

följande

Beslut

Tillämpliga bestämmelser

Gemenskapsbestämmelser

- ¹ Artikel 1 i rådets förordning (EG) nr 659/1999 av den 22 mars 1999 om tillämpningsföreskrifter för artikel [88] i EG-fördraget (EGT L 83 s. 1, nedan kallad förfarandeförordningen avseende statligt stöd), som trädde i kraft den 16 april 1999, innehåller bland annat följande definitioner:

”a) stöd: varje åtgärd som uppfyller alla de kriterier som fastställs i artikel [87.1] i fördraget,

b) befintligt stöd:

...

v) stöd som är att betrakta som befintligt stöd, eftersom det kan fastställas att det inte utgjorde något stöd när det infördes men senare blev ett stöd på grund av utvecklingen av den gemensamma marknaden, utan att medlemsstaten företagit någon ändring. När vissa åtgärder blir stöd sedan en verksamhet har liberaliserats genom gemenskapslagstiftning, skall sådana åtgärder inte betraktas som befintligt stöd efter det datum som har fastställts för liberalisering.

c) nytt stöd: allt stöd, det vill säga stödordningar och individuellt stöd, som inte är befintligt stöd, inbegripet ändringar av befintligt stöd;

...”

Nationella bestämmelser om samordningscenter

- 2 Den belgiska lagstiftningen om samordningscenter har sitt ursprung i den kungliga kungörelsen nr 187 av den 30 december 1982 (nedan kallad den kungliga kungörelsen nr 187). Dess stadganden tillämpas på godkända samordningscenter.

- 3 Genom ett undantag från det allmänna beskattningssystemet fastställs i princip de godkända samordningscentrens beskattningsbara inkomst till ett schablonbelopp. Vinsten motsvarar en procentandel av summan av vissa av samordningscentrets utgifter.
- 4 I det fall det inte finns några objektiva kriterier för att fastställa vilken procentandel som skall beaktas då den beskattningsbara vinsten fastställs skall den i princip fastställas till 8 procent.
- 5 Samordningscentrens beskattningsbara vinst beskattas med den normala företagsskattesatsen.
- 6 Förutom att den beskattningsbara vinsten bestäms enligt en schablon har de godkända samordningscentren rätt till ett undantagsförfarande i fråga om källskatt, fastighetsskatt och registreringsavgifter.
- 7 För att ett samordningscenter skall godkännas krävs att det uppfyller vissa villkor, bland annat att det tillhör en multinationell koncern med verksamhet i minst fyra länder, att dess egna kapital uppgår till en miljard belgiska franc (BEF) och att dess konsoliderade årliga omsättning uppgår till tio miljarder BEF. Godkännandet gäller tio år och kan förnyas.

Bakgrund till tvisten

- 8 Den belgiska regeringen underrättade den 3 april 1984 kommissionen om ett lagförslag med ändringar av förfarandet enligt den kungliga kungörelsen nr 187. Kommissionen beslutade den 2 maj 1984 (nedan kallat 1984 års beslut) att det skattesystem som skulle gälla för samordningscentren, med beaktande av de ändringar som lagförslaget innebar, inte utgjorde ett statligt stöd i den mening som avses i artikel 92.1 i EG-fördraget (nu artikel 87.1 EG i ändrad lydelse).
- 9 Eftersom de ändringar som konkret infördes i den kungliga kungörelsen nr 187 genom lagen av den 27 december 1984 inte motsvarade det anmälda lagförslaget inledde kommissionen förfarandet enligt artikel 93.2 i EG-fördraget (nu artikel 88.2 EG) vad beträffar skattesystemet enligt den kungliga kungörelsen nr 187 i ändrad lydelse.
- 10 Efter det att den belgiska regeringen delgivit kommissionen lagen av den 4 augusti 1986, genom vilken den kungliga kungörelsen nr 187 ändrades på nytt, ansåg kommissionen att skattesystemet inte längre innehöll några inslag av stöd och den avslutade således förfarandet samt meddelade den belgiska regeringen sitt beslut genom skrivelse av den 9 mars 1987 (nedan kallat 1987 års beslut).
- 11 Kommissionen antog den 11 november 1998 ett meddelande om tillämpningen av reglerna om statligt stöd på åtgärder som omfattar direkt beskattning av företag (EGT C 384, s. 3), i vilket kommissionen uppgav att den hade för avsikt att granska eller åter granska de gällande skattesystemen i medlemsstaterna.

- 12 Kommissionen anmodade genom skrivelse av den 12 februari 1999 de belgiska myndigheterna att lämna upplysningar om samordningscentren. Den belgiska regeringen besvarade denna begäran genom skrivelse av den 15 mars 1999.
- 13 Genom skrivelse av den 17 juli 2000 informerade kommissionens tjänstemän de belgiska myndigheterna om att skattesystemet för samordningscentren, mot bakgrund av meddelandet om direkt beskattning av företag, verkade innebära ett statligt stöd enligt artikel 87.1 EG. Kommissionens tjänstemän uppmanade de belgiska myndigheterna att yttra sig angående denna förhandsbedömning.
- 14 Den belgiska regeringen bestred, genom skrivelse av den 6 september 2000, giltigheten av skrivelsen av den 17 juli 2000, i vilken systemet för samordningscentren betecknades som befintligt stöd och som driftsstöd. Den belgiska regeringen ombad kommissionen att som kollegium ta ställning och meddela ett förhandsbeslut innan samarbetsförfarandet inleddes i enlighet med artikel 17 i förfarandeförordningen avseende statligt stöd.
- 15 Kommissionen föreslog den 11 juli 2001 lämpliga åtgärder i den mening som avses i artikel 88.1 EG.
- 16 De belgiska myndigheterna yttrade sig genom skrivelse av den 19 september 2001 på nytt över klassificeringen befintligt stöd, över förfarandet och över de föreslagna lämpliga åtgärdernas innehåll och meddelade samtidigt att dessa synpunkter varken innebar ett godkännande eller en vägran att godta de nämnda lämpliga åtgärderna. De belgiska myndigheterna ansåg att samarbetsfasen enligt artikel 17 i förfarandeförordningen avseende statligt stöd hade påbörjats först genom beslutet som fattats av kommissionledamöternas kollegium den 11 juli 2001.

Det omtvistade beslutet

- 17 Med hänsyn till att de lämpliga åtgärderna inte hade godkänts inom den utsatta fristen och till de belgiska myndigheternas yttranden i skrivelsen av den 19 september 2001, beslutade kommissionen den 27 februari 2002 att inleda det formella granskningsförfarandet enligt artikel 88.2 EG vad beträffar systemet för samordningscentren (nedan kallat det omtvistade beslutet).
- 18 Efter att ha sammanfattat de huvudsakliga villkoren som skall uppfyllas för att det berörda skattesystemet skall kunna åtnjutas, konstaterade kommissionen följande i motiveringen till det omtvistade beslutet:

”Kommissionen ansåg visserligen år 1984 att systemet för samordningscentren inte utgjorde ett stöd. Den följande analysen utvisar dock att systemet såsom det verkställs i dag verkar uppfylla samtliga nödvändiga kriterier för att fastställa att ett stöd föreligger. Inför detta konstaterande anser kommissionen att systemet utgör ett stöd som skall anses vara befintligt då det nödvändiga förfarandet då det gäller statligt stöd inleds.

[...] Förfarandeförordningen avser nämligen uttryckligen i artikel 1, punkt b), v) möjligheten att en åtgärd som inte utgör ett stöd då det träder i kraft senare blir ett stöd mot bakgrund av utvecklingen på den gemensamma marknaden. Det anges i förfarandeförordningen att det då rör sig om ett befintligt stöd och att förfarandet som beskrivs i artiklarna 17—19 i den nämnda förordningen således skall tillämpas. Detsamma gäller i det fall kommissionen ändrar sin uppfattning och anser att det rör sig om ett stöd som avses i artikel 87 i fördraget efter att till en början ha ansett att en viss åtgärd inte utgjorde ett stöd.”

Förfarande och parternas yrkanden

- 19 Sökanden har, genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 13 september 2002, väckt förevarande talan.
- 20 Genom särskild handling, som inkom till förstainstansrättens kansli samma dag, har sökanden ansökt om att målet skall handläggas skyndsamt på det sätt som föreskrivs i artikel 76a.1 i förstainstansrättens rättegångsregler.
- 21 Under avdelningsmötet den 8 oktober 2002 och efter att ha tagit del av kommissionens yttrande beslutade förstainstansrättens andra avdelning i utökad sammansättning att inte bifalla ansökan om skyndsamt handläggning.
- 22 Genom särskild handling, som inkom till förstainstansrättens kansli den 31 oktober 2002, har kommissionen gjort en invändning om rättegångshinder enligt artikel 114.1 i förstainstansrättens rättegångsregler. Sökanden har inkommit med sina synpunkter om denna invändning den 12 december 2002.
- 23 Kommissionen har yrkat att förstainstansrätten skall:

— avvisa talan, eftersom det är uppenbart att den inte kan prövas i sak,

— förplikta sökanden att ersätta rättegångskostnaderna.

24 Sökanden har yrkat att förstainstansrätten skall:

— ogilla invändningen om rättegångshinder,

— ogiltigförklara det omtvistade beslutet,

— förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

Upptagande till sakprövning

25 Enligt artikel 114.1 i förstainstansrättens rättegångsregler kan förstainstansrätten, om en part begär det, meddela beslut i fråga om rättegångshinder utan att pröva själva sakfrågan. Enligt artikel 114.3 skall återstoden av förfarandet vara muntligt om inte annat bestäms. Förstainstansrätten finner att handlingarna i förevarande fall innehåller tillräckliga upplysningar för att fälla utslag utan att fullfölja förfarandet.

26 Kommissionen har anfört två grunder till stöd för sitt avvisningsyrkande. Som första grund har kommissionen angett att det ifrågasatta beslutet inte är en rättsakt mot vilken talan kan väckas. Som andra grund har kommissionen bestritt att sökanden har talerätt.

Parternas argument

- 27 Kommissionen har för det första gjort gällande att när det rör sig om rättsakter som utarbetats i flera skeden framgår det av rättspraxis att det är endast de åtgärder som efter detta förfarande slutgiltigt fastslår kommissionens ställningstagande som utgör en rättsakt som kan angripas, med undantag för mellankommande åtgärder som syftar till att förbereda det slutliga beslutet (domstolens dom av den 11 november 1981 i mål 60/81, IBM mot kommissionen, REG 1981, s. 2639, punkt 10; svensk specialutgåva, volym 6, s. 225). Det omtvistade beslutet är endast en förberedande rättsakt som antagits i ett mellanskede av granskningen av befintliga stöd enligt artikel 88 EG och enligt förfarandeförordningen avseende statligt stöd. Beslutet är utan direkt rättsverkan och innebär inte en förändring av sökandens eller dess medlemmars rättsliga ställning. Det är endast på grundval av en granskning av de upplysningar som kommissionen erhållit inom ramen för det formella granskningsförfarandet som inlett genom det omtvistade beslutet som den skulle kunna fatta ett beslut som påverkar dem som omfattas av ifrågavarande system.
- 28 Kommissionen har för det andra hävdatt att ett beslut att inleda ett förfarande gällande ett befintligt stöd enligt rättspraxis inte har omedelbara rättsverkningar och alltså inte utgör en rättsakt som kan bli föremål för en talan (domstolens dom av den 30 juni 1992 i mål C-312/90, Spanien mot kommissionen, REG 1992, s. I-4117, punkterna 17—22, av den 5 oktober 1994 i mål C-47/91, Italien mot kommissionen, REG 1994, s. I-4635, svensk specialutgåva, volym 16, punkterna 25—28 och av den 9 oktober 2001 i mål C-400/99, Italien mot kommissionen, REG 2001, s. I-7303, punkt 61 — nedan kallad domen i målet Tirrenia). Endast besluten att inleda ett formellt granskningsförfarande gällande en åtgärd som verkställs och som betecknas som ett nytt stöd utgör rättsakter som kan bli föremål för talan på grund av den uppskjutande verkan enligt sista meningen i artikel 88.3 EG.
- 29 Kommissionen har för det tredje hävdatt att talan är för tidigt väckt och att om talan helt skulle prövas i sak skulle detta helt hindra kommissionens granskning av frågan huruvida det ifrågasatta systemet utgör ett stöd och huruvida det är förenligt med den gemensamma marknaden, vilket skulle strida mot fördragets systematik.

- 30 Sökanden har för det första hävdad att det omtvistade beslutet har rättsverkningar.
- 31 I detta hänseende har sökanden gjort gällande att det omtvistade beslutet innebär att kommissionen återtagit 1984 och 1987 års beslut i vilka kommissionen slog fast att det ifrågasatta systemet inte innebar ett statligt stöd. Enligt sökanden är det visserligen möjligt att kommissionen i ett slutgiltigt beslut i motsats till det omtvistade beslutet fastställer att systemet för samordningscentren inte innebär ett stöd. En sådan helomvändning är dock mycket osannolik i synnerhet eftersom kommissionen redan har föreslagit lämpliga åtgärder som utvisar att kommissionen anser att systemet i fråga utgör ett oförenligt befintligt stöd.
- 32 Följaktligen har rättssäkerheten som 1984 och 1987 års beslut framkallat åsidosatts eller har sökandens medlemmar åtminstone försatts i en mindre fördelaktig rättslig situation än den som förelåg efter det att det formella granskningsförfarandet inleddes (förstainstansrättens dom av den 20 november 2002 i mål T-251/00, Lagardère och Canal+ mot kommissionen, REG 2002, s. II-4825, punkt 111). Det omtvistade beslutet har sålunda fått rättsverkningar och är följaktligen en rättsakt som kan bli föremål för talan.
- 33 Sökanden har vidare hävdad att det omtvistade beslutet framkallar rättsverkningar som innebär att skyddet för den belgiska statens och de berörda ekonomiska aktörernas berättigade förväntningar på överensstämmelsen mellan det ifrågasatta systemet och gemenskapsrätten urholkas. Enligt sökanden finns det mot bakgrund av artikel 10 EG, i vilken det stadgas att medlemsstaterna skall avstå från varje åtgärd som kan äventyra att fördragets mål uppnås, ett rättsligt tvivel huruvida de belgiska myndigheterna fortsättningsvis kan tillämpa det ifrågasatta systemet, inbegripet att bevilja nya tillstånd, fram till dess att kommissionen fattar sitt slutgiltiga beslut. Sökanden har i synnerhet anfört att de belgiska myndigheterna inte kan vara ovetande om de exakta men provisoriska konstateranden som kommissionen redogjort för i det omtvistade beslutet beträffande sättet att verkställa systemet i fråga. Rättsläget är även oklart i fråga

om möjligheten för ett företag att legitimt förvänta sig att få dra fördel av det ifrågasatta systemet ända till dess ett slutligt beslut har fattats. Sökanden har i detta hänseende ifrågasatt att det är möjligt för nya samordningscenter att erhålla ett godkännande för tio år alldeles innan kommissionen eventuellt fattar ett negativt slutligt beslut.

- 34 Sökanden har för det andra med stöd av principen enligt vilken alla personer har rätt till ett verksamt rättsligt skydd gjort gällande (domstolens dom av den 25 juli 2002 i mål C-50/00 P, *Union de Pequeños Agricultores* mot rådet, REG 2002, s. I-6677, punkt 39) att det omtvistade beslutet skall kunna underställas en domstolskontroll.
- 35 I detta hänseende har sökanden gjort gällande att ett slutligt beslut angående statligt stöd i motsats till beslut i konkurrensfrågor är riktat till medlemsstaten i fråga och inte direkt till de ekonomiska aktörerna. Medlemsstaten i fråga skulle således av politiska skäl kunna besluta att inte väcka talan om ogiltigförklaring av det slutliga negativa beslutet och att rätta sig efter detta även om medlemsstaten inte samtycker till bedömningen som ligger till grund för beslutet. Sökanden har anfört att den belgiska regeringen i förevarande mål till följd av det omtvistade beslutet och innan kommissionen fattat ett slutligt beslut hade föreslagit en ändring av det ifrågasatta systemet. Den belgiska regeringen vägrar dessutom att bevilja nya tillstånd och anger, då de befintliga tillstånden förnyas, att deras tioåriga giltighetsperiod kan förkortas av orsaker som hänför sig till utvecklingen på gemenskapsnivå. Inte ens en talan mot det slutliga negativa beslutet gällande samordningscentren som avgörs till fördel för stödmottagarna skulle således kunna garantera ett tillräckligt rättsligt skydd eftersom talan inte skulle återupprätta det ifrågasatta systemet.
- 36 Sökanden har vidare anfört att det i rättspraxis slås fast att det finns ett verksamt rättsmedel mot de flesta beslut att inleda det formella granskningsförfarandet enligt artikel 88.2 EG (domen i målet *Tirrenia* och förstainstansrättens dom av den 23 oktober 2002 i de förenade målen T-269/99, T-271/99 och T-272/99,

Territorio Histórico de Guipúzcoa m.fl. mot kommissionen, REG 2002, s. II-4217, nedan kallad dom i målet angående baskiska stöd). Sökanden har i synnerhet gjort gällande att det i domen slås fast att det finns ett verksamt rättsmedel mot ett beslut att inleda det formella granskningsförfarandet enligt vilket en åtgärd klassificeras som ett nytt stöd medan den berörda medlemsstaten och de berörda ekonomiska aktörerna anser att åtgärden utgör ett befintligt stöd eller inte omfattas av tillämpningsområdet för artikel 87.1 EG. Mot bakgrund av denna rättspraxis borde ett beslut om att inleda det formella granskningsförfarandet i ett fall som gäller ett befintligt stöd — i synnerhet då beslutet innebär att en åtgärds rättsliga räckvidd ändras i förhållande till tredje personer — utgöra en rättsakt som kan bli föremål för en rättslig kontroll. De belgiska myndigheterna och de berörda ekonomiska aktörerna, vilka ansåg att det ifrågasatta systemet inte utgjorde ett stöd i enlighet med 1984 och 1987 års beslut, befinner sig i just denna situation. Det omtvistade beslutet borde därför anses utgöra en rättsakt som kan bli föremål för en rättslig kontroll.

- 37 Sökanden har till sist gjort gällande att det till följd av det omtvistade beslutet har visat sig nödvändigt för dess medlemmar att hitta andra sätt att finansiera sina samordningscenter från och med att förfarandet enligt artikel 88.2 EG slutförts. För att förutse och minska konsekvenserna av ett slutligt negativt beslut skulle sökandens medlemmar, med tanke på den tid som är nödvändig för att hitta andra finansieringssätt, vara tvungna att vidta åtgärder innan det slutliga negativa beslutet fattas.
- 38 Av vad anförts har sökanden dragit slutsatsen att det ifrågasatta beslutet skall anses vara en rättsakt som kan bli föremål för en talan.

Förstainstansrättens bedömning

- 39 Det skall för det första anges att enligt fast rättspraxis utgörs rättsakter eller beslut som kan bli föremål för en talan om ogiltigförklaring i den mening som

avses i artikel 230 EG av åtgärder som medför tvingande rättsverkningar som kan påverka sökandens intressen genom att på ett väsentligt sätt förändra dennes rättsliga ställning (domstolens dom i det ovannämnda målet IBM mot kommissionen, punkt 9, förstainstansrättens dom av den 16 juli 1998 i mål T-81/97, Regione Toscana mot kommissionen, REG 1998, s. II-2889, punkt 21).

- 40 När det rör sig om rättsakter eller beslut som utarbetas i flera skeden, i synnerhet efter ett internt förfarande, är det i princip endast de åtgärder som efter detta förfarande slutgiltigt fastslår institutionens ställningstagande som utgör en rättsakt som kan angripas, med undantag för mellankommande åtgärder som syftar till att förbereda det slutliga beslutet (domstolens dom i det ovannämnda målet IBM mot kommissionen, punkt 10, och förstainstansrättens dom av den 10 juli 1990 i mål T-64/89, Automec mot kommissionen, REG 1990, s. II-367, punkt 42).
- 41 Mellankommande förberedande åtgärder som har självständiga rättsverkningar i förhållande till det slutliga beslutet utgör dock, när det gäller statligt stöd, rättsakter som kan bli föremål för talan (domen i målet Tirrenia, punkt 57, förstainstansrättens dom av den 30 april 2002 i de förenade målen T-195/01 och T-207/01, Government of Gibraltar mot kommissionen, REG 2002, s. II-2309, punkt 82).
- 42 I förevarande fall utgör det omtvistade beslutet en mellankommande åtgärd vars ändamål är att förbereda kommissionens slutliga beslut angående det system som gäller för samordningscentren. Beslutet, som fattats inom området för statligt stöd, utgör således en rättsakt som kan bli föremål för talan endast om det medför självständiga rättsverkningar trots att det är ett mellankommande beslut.
- 43 Det skall för det första påpekas att, till skillnad från beslut att inleda det formella granskningsförfarandet beträffande åtgärder som provisoriskt klassificerats som nytt stöd, det omtvistade beslutet, enligt vilket det system som gäller för samordningscentren utgör befintligt stöd, inte har sådana självständiga rätts-

verkningar som i fråga om nytt stöd följer av den uppskjutande verkan av artikel 88.3 sista meningen EG (domen i målet Tirrenia, punkt 59, domen i det ovannämnda målet Government of Gibraltar mot kommissionen, punkterna 84—85, och domen i målet angående baskiska stöd, punkt 38).

- 44 Det skall för det andra anges att klassificeringen av systemet för samordningscentren som ett befintligt stöd, i motsats till vad sökanden påstått, inte innebär att kommissionen beslutat att återta 1984 och 1987 års beslut. Denna klassificering är nämligen av provisorisk karaktär. Enligt artikel 7.2 i förfarandeförordningen om statligt stöd är det möjligt för kommissionen att avsluta det formella granskningsförfarandet med ett beslut i vilket det slås fast att åtgärden i fråga, i motsats till den klassificering som gjorts då förfarandet inleddes, inte utgör ett stöd.
- 45 Den preliminära ståndpunkten att det ifrågasatta systemet utgör ett befintligt stöd kan, enligt vad sökanden har anfört (se ovan punkt 31), inte förlora sin provisoriska karaktär på den grunden att kommissionen redan har föreslagit den berörda medlemsstaten lämpliga åtgärder. Även om ett sådant förslag innebär att kommissionen på grundval av medlemsstatens yttranden har dragit slutsatsen att det ifrågasatta systemet innebär ett oförenligt befintligt stöd är slutsatsen i sig provisorisk. Det kan inte uteslutas att kommissionen, mot bakgrund av uppgifterna som de berörda parterna har inlämnat inom ramen för det formella granskningsförfarandet vilket inletts genom det omtvistade beslutet, drar en annan slutsats än den som drogs då de lämpliga åtgärderna föreslogs och att det ifrågasatta systemet slutgiltigt inte anses utgöra ett stöd.
- 46 Till skillnad från vad sökanden har anfört kan det således inte anses att 1984 och 1987 års beslut återtas genom det omtvistade beslutet och inte heller att detta innebär ett åsidosättande av rättssäkerheten som enligt sökanden följer av de förstnämnda besluten.

- 47 Det skall för det tredje anges att den påstådda urholkningen av skyddet för den belgiska statens och sökandens medlemmars berättigade förväntningar genom det omtvistade beslutet inte, i motsats till vad sökanden påstått (se ovan punkt 33), utgör en rättsverkan som väsentligt förändrar sökandens, dess medlemmars eller den belgiska statens rättsliga ställning. Genom det omtvistade beslutet underlättar kommissionen nämligen belgiska staten och de berörda ekonomiska aktörerna om att systemet för samordningscentren är föremål för en granskning med avseende på systemets förenlighet med den gemensamma marknaden och om att det är möjligt att detta system då granskningsförfarandet avslutats anses som ett oförenligt befintligt stöd. Den påstådda urholkningen av skyddet för de berättigade förväntningarna som sökanden har åberopat utgör endast en rent faktisk konsekvens av en sådan underrättelse och inte en rättsverkan som beslutet är avsett att få (se, för ett liknande resonemang, domen i det ovannämnda målet IBM mot kommissionen, punkt 19).
- 48 I den mån sökanden har hävdatt att det omtvistade beslutet i verkligheten har den rättsverkan att en medlemsstat förbjuds att fortsätta att verkställa systemet för samordningscentren, påpekar förstainstansrätten att ett befintligt stödprogram enligt fast rättspraxis fortsättningsvis kan verkställas så länge som kommissionen inte har fastställt att stödet är oförenligt med den gemensamma marknaden (domstolens dom av den 15 mars 1994 i mål C-387/92, Banco Exterior de España, REG 1994, s. I-877, punkt 20, och domen i målet Tirrenia, punkt 61). Såsom redan angetts ovan (se punkt 43) kan dessutom ingen av de uppskjutande effekterna enligt sista meningen i artikel 88.3 tillämpas på det förevarande fallet. Argumentet att det mot bakgrund av artikel 10 EG finns ett juridiskt tvivel angående de belgiska myndigheternas möjlighet att verkställa systemet för samordningscentren efter det att det omtvistade beslutet fattats och innan kommissionen fattar ett slutligt beslut skall följaktligen lämnas utan avseende.
- 49 Av vad anförts följer att det omtvistade beslutet inte har några rättsverkningar. Beslutet utgör således inte en rättsakt som kan bli föremål för en talan.
- 50 Det skall för övrigt anges att principen att alla personer har rätt till ett verksamt rättsligt skydd av rättigheter enligt gemenskapsrätten, i motsats till vad sökanden

påstått (se ovan punkt 34), inte kan innebära ett krav på att det omtvistade beslutet skall kunna underställas kontroll av gemenskapsdomstolarna. Denna princip kan inte tillämpas då det omtvistade beslutet, som i förevarande fall, inte har några rättsverkningar. Det omtvistade beslutet, som inte har några rättsverkningar, kan nämligen inte innebära ett åsidosättande av en rättighet enligt gemenskapsrätten. Gemenskapsdomstolarna har för övrigt uttryckligen upprepade gånger klargjort att beslut om att inleda ett formellt granskningsförfarande endast kan bli föremål för rättslig prövning i den mån som besluten medför självständiga rättsverkningar (se domen i målet *Tirrenia*, punkterna 55 och 57, domen i målet *Gibraltar*, punkt 80 och följande punkter, och domen i målet angående baskiska stöd, punkt 37). Beslut om att inleda ett formellt granskningsförfarande, vilka inte medför några rättsverkningar, omfattas följaktligen inte av den bedömning som gjorts i ovan nämnda rättspraxis.

- 51 Sökandens påstående att dess medlemmar behöver lång tid på sig för att hitta andra finansieringssätt kan inte ensamt rättfärdiga att det omtvistade beslutet underställs en domstolskontroll.
- 52 Avvisningsyrkandet skall bifallas på den första grunden. Talan skall följaktligen avvisas utan att det är nödvändigt att pröva den andra grunden som kommissionen anfört till stöd för sitt avvisningsyrkande.

Rättegångskostnader

- 53 Enligt artikel 87.2 i förstainstansrättens rättegångsregler skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Eftersom sökanden har tappat målet skall kommissionens yrkande att sökanden skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna bifallas.

På dessa grunder fattar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN
(andra avdelningen i utökad sammansättning)

följande beslut:

- 1) Talan avvisas.
- 2) Sökanden skall bära rättegångskostnaderna.

Luxemburg den 2 juni 2003.

H. Jung

Justitiesekreterare

N.J. Forwood

Ordförande